

Regel bestod af ældre, besindige Mænd. Det ærede Medlem stadfæstede kun, at der var Undtagelser fra denne almindelige Regel, idet han henviste til Navnene Schovelin, Borgbjerg og Rode. Særlig det første Navn er et godt Udtryk for, hvad det ærede Medlem mente, at der i de kommunale Raad ikke altid var den Besindighed, som man kunde vente. Alderen kan man jo ikke tage fra det ærede Medlem.

Det mest interessante i det ærede Medlems Foredrag var imidlertid hans Slutningsbemærkning. Det var i velkliggende Ord et Forsvar for et effektivt Tokammersystem, et Grundlag for Landstinget, der sikrede, at det i fuldt Maal kunde udfylde den Opgave, der tilkom det i vort Statsliv. Alle disse Ord klang som liflig Musik for mine Øren, men det forekommer mig dog, at de i alt for høj Grad havde Form af en Skaaltale. I Forfatningssager er imidlertid Skaaltalernes Tid forbi. Frasernes Tid maa høre op, nu spørger vi om positive Forslag og Handling. Det er det, det kommer an paa i dette Øjeblik. Ja, undskyld, jeg bruger Ordet „Frase“, men det ærede Medlem lagde mig det selv i Munden. Det ærede Medlem sagde, det var en Frase, naar jeg havde sagt, at ifølge den nuværende Grundlov havde en Godsejer eller en højstbeskattet paa Landet lige saa megen Indflydelse som et helt Sogns Indbyggere, selv om de var Hundreder eller Tusinder. Det ærede Medlem gav der en lang Forklaring, det var ikke alle, der stemte. Men Sagen er, at Kommunen har kun Ret til at lade sig repræsentere af een Mand, og hvad enten han er valgt af alle eller af Flertallet, repræsenterer han denne Kommune, den har ingen anden Talsmand, og han har ikke mere Myndighed end den ene selvskrevne Vælger, der staar der med sit store Hartkorn eller sin store Skat. Men jeg venter nu i en nær Fremtid at se, hvorledes det ærede Medlem vil formulere i praktiske Forslag de smukke Tanker, han udkastede i sit Foredrag. Vi maa have det ærede Medlem ned paa Jorden, for at han kan vise os, hvorledes han vil udtrykke de Betragtninger, han gjorde gældende i sin Tale.

Det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard), der optraadte paa det moderate Højres Vegne, erklærede sig, naar alt kom til alt, villig til at forhandle om det foreliggende Forslag, men han mente, at der i og for sig ikke var nogen Nødvendighed for at gaa til en saa udvidet Grundlovsændring som den, her er foreslaaet.

Det ærede Medlem ønskede, at man skulde være blevet ved det, som man har været inde paa tidligere, først at tage Folketingets Sættelse og saa senere maaske gaa over til at forhandle om Landstingets, og det ærede Medlem begrundede det med, at dette Ministerium var modtaget med stor Velvillie fra alle Sider baade i Folketinget og i Landstinget. Jeg skal dertil sige, at personligt har vi intet at beklage os over, personligt er jeg taknemmelig for den Velvillie, jeg har mødt i dette og i det andet Ting. Men det er ikke nok. Politisk set har det andet Ting mødt Ministeriet med megen Uvillie. Jeg behøver blot at minde om, hvorledes det gamle Højre, da dette Ministerium det første Aar forhandlede med det andet Ting om en Finanslov, stillede sig overfor dette Ministerium, et Ministerium, der ikke har udæsket til nogen Side, et Ministerium, der har erklæret sig villigt til Forhandling med de forskellige Partier, med Hensyntagen saa vidt muligt til de forskellige Partier. Hvad svarede det gamle Højre i Landstinget? Det svarede med den største politiske Mistillidserklæring, man kan give et Ministerium, idet det nægtede at stemme for Finansloven, altsaa nægtede at tilbyde Ministeriet en Finanslov. Det er den største politiske Mistillid, man kan vise et Ministerium, og en saadan Mistillid har Landstinget vist os fra første Trin. Og i Fjor gjorde — det er ikke skjult for nogen — det gamle Højre i Landstinget, hvad det kunde, for at trække Forhandlingen om Skattelovene i Langdrag. Det er endog sagt, at et af de mest indflydelsesrige Medlemmer af det andet Ting, en Mand, hvis Navn man stadig paaberaaber sig, skal have ønsket, at man i Fjor skulde have benyttet sig af Situationen og erklæret dette Ministerium Krig. Hvorledes dette forholder sig, skal jeg ikke nærmere opholde mig ved, men det ved jeg, at det gamle Højre i Landstinget gjorde, hvad det kunde, for at modsætte sig Venstres og Regeringens Krav om forøget Formueskat og forøget Indtægtskat efter stigende Skala, og da det endelig maatte give efter, rejste to af dets Koryfæer ud i Landet og lod sig hylde som de to Heroer, der havde reddet Samfundet. Det kalder man at vise Tillid til det nuværende Ministerium! Jeg kunde dog tænke mig en Tillid, der var noget større og af mere politisk Betydning. Landstinget har altsaa vist mig, at dersom det havde Magt, som det har Agt, vilde den gamle Adam i afgørende Grad fremdeles præge dets Handlinger.